

" On hi hagi un català, allà s'ha de sentir la presència de Catalunya".
Lluís Companys.

MORT PER LA PATRIA !

El dia 15 d'aquest mes, s'acompleixen XX anys de l'afusellament, per les forces espanyoles d'ocupació, del President de la Generalitat, LLUIS COMPANYS I JOVER. Catalunya, el segueix venerant.

Unes paraules del President Màrtir, en el seu Consell de Guerra :
El militar que presideix :

- El vostre defensor ?

El President Companys :

- Defensor, per què ? Primerament, jo sóc advocat ..... De què m'haig de defensar ? Jo sóc l'autoritat legítima de Catalunya, per voluntat del poble, sense discussió. Si a algú haig de donar compte dels meus actes, com a polític i com a governant, és al Parlament Català, representació genuïna del nostre poble. Vosaltres sou les tropes d'invasió que heu vingut a usurpar els nostres drets i les nostres llibertats, a endogalar la nostra Pàtria, i Catalunya us repudia com a enemics ....

Fragments d'una carta escrita per una germana del President, monja, a la seva neboda, comunicant-li la mort del seu pare.

" El dia 15, enterrarem aquell heroi i aquell sant. Aquella nit estiguerem tres hores amb ell, somrient i animat. Més tard, jo em vaig fer càrrec del seu cadàver ; la Neus i l'Alba, no tenien valor per a fer-ho. Estava molt bé amb aquella cara somrient i hermosa que semblava una estàtua.

Va encarregar-me que anés a París a comunicar-ho a la seva família i amics per animar-los i donar-los valor, doncs era la mort més bonica que podia desitjar la seva humil persona.

Són proves terribles, però devem ésser fortes com aquelles dones de les quals ens parlen els Sants Evangelis.

Morí afusellat covardament en el Castell de Montjuic, el matí del dia de Santa Teresa, d'aquella dona tan santa i tan humana ; i al peu de la seva tomba, recordant l'altre germà que d'envorament havia mort a França, vaig fer ofrena del sacrifici de la meva vida si fos necessari perquè tots els homes honrats que es troben obligats a viure fora de la seva Pàtria i els que consumeixen la seva vida a les presons, puguin tornar a la seva estimada terra i a la seva llar. Vareig suplicar a la gran Santa que salvés la Pàtria i que no permetés que els estrangers ens arruïnin i ens matin. Després, en veu alta, vareig dir als que es trobaven presents : " Senyors, que Déu els perdoni, perquè no saben què fan". Ho vaig dir sense cloure el puny ni estendre la mà, posant els meus braços en creu el dia 15 d'octubre, a les 10 del matí, en aquesta formosa Catalunya, de cara a la mar que acariciava aquella santa muntanya" .

Sor Ramona.